

IV. rész

Végjáték

5. fejezet

A Végzet Útján

2213. február harmadika. Felkelő nap virradt Washington városára. Hiába ért véget a hosszas háború, Trueman látva, hogy mire képesek, lefújta a Replikátorok elpusztítását. S a segítségükkel kezdődött meg az újjáépítés, amely minden várakozásokat felülmúló ütemben haladt.

Ami korábban több éves munkának tűnt, hónapok sőt, néhol hetek alatt végbement. Ennek köszönhetően, Washington most ismét régi pompájában tündökölhet és a Föld roppant hipertér hajtóműve ismét működőképes. Persze már nincs értelme sehova sem menni vele, de még is megnyugtató a tudat, hogy ha bármi, az elmúlt év eseményeihez fogható történne, ott az egerút, biztos esély van a túlélésre.

Ahogy az egyik kis hajó suhant el a másik után a főváros roppant kutatóközpontja felett, az egyik tudós, név szerint Alex Tyrol, egyszer csak felugrott mikroszkópja felől és lelkes újongásba kezdett.

- Megvan! Megtaláltam! – eközben izgalma szédítő sebességet kölcsönzött lépteinek, ahogyan főnökei felé vette az irányt.

Rövidesen beért meglehetősen testes főnöke irodájába, szemel láthatóan félbe szakítva valamiben. Ennek ellenére az szívélyes mosollyal fogadta érkezését.

- Áh, Alex, mégis mi híre van számomra?

- Megtaláltam! Meg van az Árnvírus ellenszere! – főnöke jóízű nevetésben tört ki ennek hallatán.

- Ez jó vicc volt, értékelem a humorát.

- Nem vicceltem, tényleg megtaláltam...

Másnap reggelre a teljes tudóskart összehívták egy maximális biztonságú helyiségbe, majd pedig egy rövid demonstrációba kezdtek az egész világ, de legfőképp Trueman színe előtt, aki nem győzött betelni a csodálattól. Hiszen ha működik, évezredek át zengik majd valamennyiük nevét.

Egy kis kamrát töltöttek meg a vírussal, majd pedig kivárták az elterjedéshez szükséges időtartamot, s csak ekkor eresztették be az ellenanyagot. Idő közben Alex kezdte magyarázni az ellenszer működését a Császárnak.

- Maga a vírus a levegőben terjed és így fertőzi meg áldozatait. Én pedig kikísérleteztem ezt vírust, amely hasonló gyorsasággal terjed, de nem tesz kárt semmiben, a vírus kivételével. Ráadásul, reprodukciós képességének köszönhetően, napok alatt képes megtisztítani egy teljes bolygó légkörét.

- Tehát csak ez kicsit bele kell eresztetni a légkörbe, és várni, ennyi az egész?

- Még ennél is egyszerűbb. A Tejút csillagkapu hálózatának köszönhetően, elég csak tárcsázni egy programmal a teljes hálózatot ez olyan bolygóról, ahol már jelen van az ellenvírus, és pár nap múlva véget ér az egész. A teljes Tejutat megtisztítja. Százötven év után végre hazamehetünk...

Másnap Trueman és az admirális rendkívüli tanácskozást tartott, ahol a megmaradt néhány rendszer képviselője is jelen lehetett ugyan, de egyikük sem mutatkozott. Tudván, hogy a népesség 99%-át immár a Föld teszi ki, egyébként sem lenne túl sok beleszólásuk a dolgokba.

- Szóval ennyi, csak így hazamegyünk? – tette fel O'Neill a legfontosabb kérdést mindközül, melyek keringtek gondolataiban.

- Miért is ne? Mainsfield, Durham, Kirksville, New Hampton... már mind oda. Többé már semmi sem köt minket ide, ráadásul most, hogy a galaxis szinte lakatlan a többi faj – a Raz'gullal az élen – már elkezdte a galaxis újbóli benépesítését. Vagy elmegyünk, vagy újabb véres háború áll előttünk.

- Ezekkel a dögökkel az oldalunkon ez már mindegy – csattant fel O’Neill. – Tízszor több hajót építenek egy hónap alatt, mint ők egy év alatt.

- Hát nem így hittük a múltkor is? Balgaság lenne ismét háborúba indulnunk tudván, hogy mi történt itt az előbb. Különben is, hát nem ezt akarja a nép oly régóta, hazamenni?

- Legyen hát – vágta rá O’Neill. – Megkezdjük az előkészületeket.

2213. április 17-e.

Hatalmas moraj hallhatszott és eget rengető rengések terjengtek a talajban, ahogyan a roppant hipertér hajtómű teljesen feltöltötte hatalmas kondenzátorait az ősök ZPM-ei által szolgáltatott energia több ezerszeresével.

A szakemberek már hetekkel ezelőtt kiszámolták a pontos ballisztikai adatokat, az indulásig már csak másodpercek voltak hátra.

- 5... 4... 3... 2... 1... Indítás! – pontosan a mondat elhangzásának pillanatában egy éles, mennydörgéshez hasonló hang hagyta el a generátort, melybe a teljes bolygó belerázkódott, majd rövidesen egy hatalmas, fehéres árnyalatú hipertér ablak nyílt meg, amely egy szempillantás alatt elnyelte azt, valamint a szorosan mögötte haladó holdját is. Ezúttal direkt úgy számolták, hogy mindkét égitest beleférhessen, nem kis munkát megspórolva maguknak a későbbiek folyamán.

Mivel a legutóbbi alkalommal milliók veszítették életüket az utazáskor, a teljes lakosságot evakuálták az elmúlt hónapok folyamán, s jelenleg egy korábban lakatlan világ a Replikátorok által felépített metropoliszban tartózkodnak. Csak az utazás végeztével térhetnek majd vissza otthonaikba.

Ha minden a tervek szerint megy, pontosan 13 nap 6 óra és 47 perc múlva fog ez bekövetkezni, s az emberiség addig nem tehetett mást, csak némán ült és reménykedett, hogy az utazást vezérlő néhány ezer ember ismételten pokoli jó munkát végez.

2213. április 30-a.

- És íme, a nagy pillanat – törte meg Simon a hosszú órák óta tartó csendet, miközben John és Beales társaságában kémlelte az érkezési pontot szemeivel. Ugyanis aznap szinte mindenki megmentett közülük Zsukov, és Tyler kivételével. Ő már a teleportáció pillanatában életét veszítette.

Simon már épp csalódottan kezdte volna rázni fejét, amikor is megtörtént a csoda, a Föld épp a megfelelő helyen és a megfelelő időben tűnt elő a semmiből, s már ránézésre meg lehetett állapítani, hogy egykori helyén fog pályára állni a naprendszerben. Oly sok év után ismét a Vénusz és a Mars szomszédságában.

Még ugyan hónapokba, ha nem évekbe telik majd, hogy ismét berendezkedjenek régi otthonukba, de már megtették az első és legfontosabb – egyben visszavonhatatlan – lépést. Mivel volt, aki tartott a Jaffák esetleges közbelépésétől, már hetekkel ezelőtt ide helyeztek egy hadiflottát, amely a becslések szerint bármekkora Jaffa haderőt képes lenne feltartani.

Ha arra kerülne a sor.

A hatalmas nexuscirkálók – O’Neill új zászlóshajóját, a Lexingtonot is beleértve – némán suhantak otthonuk felé az űr hidegében, miközben számos 304-es kísérte őket, köztük a Daedalus is, amely valóságos szimbólummá lett az elmúlt események kétes folyamának köszönhetően.

Ekkor egy újabb hatalmas, szintén fehéres árnyalatú hipertér ablak nyílt meg kíváncsi szemeik meredt pillantása előtt és egy gigászi, fehér színű csillaghajó lépett ki belőle. Ragyogása elhomályosította a csillagok halovány fényének áradatát, és helyettük is fényt vitt az űr hidegében, majd hajtóműveinek kékes ragyogása közepette suhant egyenesen velük szemben.

- Te jó ég... – hökkent meg O’Neill. Még soha életében nem látott ehhez hasonlót. A többi hídon tartózkodót is hasonlóképp döbbsentette, ígézte meg a látvány.

- Egyetlen ismert konfigurációval sem egyezik... – kontrázott volna rá első tisztje, de ekkor meglepő felfedezést tett a központi számítógép. Valamit, amire egyikük sem számított. – Ez nem lehet...

- Bökje már ki – türelmetlenkedett O’Neill.

- A hajó harminckétezer méter hosszú, huszonhatezer széles és magas. A konfiguráció semmihez sem hasonlítható, mégis pontosan egyezik az Asgard galaxisban talált roncsával. Ezek ők uram. Ez a faj emelte fel őket, tették lehetővé a bolygók utazását a hipertérben...

- Az egyetlen faj, amely még az Ősöknel is hatalmasabb – fejezte be mondandóját az admirális. – Hát mégsem haltak ki...

Ebben a pillanatban a Lexington valamennyi rendszere leállt, az egész hajó sötétségbe borult, egyedül a vészfények szolgáltatottak egy minimális szintű fénnel a helyiségben. Egy megközelítőleg két és fél méter magas, karcsú, fehér bőrszínű és ritkás ruházatú élőlény hologramja jelent meg a híd közepén, beragyogva a helyiséget.

- Üdvözlöm, Tau’ri népe – kezdett bele a különös élőlény mondandójába, de nehezen lehetett érteni szavát. Mintha az angolnál egy összehasonlíthatatlanul bonyolultabb nyelvről próbált volna meg fordítani, s szava nem csak egy, hanem legalább háromféle hangon visszhangzott a térségben.

- Örvendek a szerencsének – felelte az admirális kisé megilletődve. Nem is tudatosult még benne teljesen, hogy a valaha élt leghatalmasabb fajjal való találkozás első számú képviselője.

- Megtudhatnám a nevét? Az enyém...

- Tudjuk, hogy ki vagy, Zack O’Neill admirális. De fajotok még nem áll készen rá, hogy ismerhesse nevünket. Egykor készen állt rá és ismerte is azt, de ti már elfeledtetek azokat az időket, pedig azok nem voltak oly régen. S most, már csak halovány árnyai, hamvai vagytok önmagatoknak. Még nem álltok készen, s mint kiderült, sosem fogtok többé.

- Ezt meg, hogy érti? Mi még tanulhatunk, fejlődhetünk, az Asgard...

- Az Asgard bölcs nép, erélyes akarataiban, de még ők sem méltóak ezen tudáshoz. Hogy ti készen állhatnátok-e, igen, ebben biztosak vagyunk.

- De akkor mégis mi a gond? – csattant fel O’Neill idegesebben, mint az eltervezte.

- Egyetlen probléma van csupán, az idő. A ti fajotok gyorsan tanul, soha nem látott ütemben tud fejlődni, amely még minket is meghazudtolt egykoron. De már nincs annyi időtök, hamarosan mind semmivé lesztek. S ez már nem évmilliót, vagy ezredek, talán még századok kérdése sem. Addigra senki, még ti sem tudja elsajátítani ezt a tudást.

- Milyen századok? Mégis mi...

- A mi technológiánkat használtátok, hogy megmentsetek népetek annak idején. S ezzel végzetes hibát vétettetek...

- Emiatt elnézést kérünk, de kénytelenek voltunk megtenni. Ha ez a gond...

- Nem mi vagyunk azok, kiktől bocsánatot kell kérnetek. Népeink egykoron együtt szeltek a mindenséget. Szövetségesek voltunk, sőt, közeli barátok. De azóta, sok idő telt már el, népeink romokban hevernek. Mi szívesen segítünk benneteket, felölünk nyugodtan használhatjátok tudásunkat, már amennyit sikerül hasznosítanotok belőle. Viszont a hajtómű aktiválása hatalmas energiával jár...

- Igen tudjuk és...

- Ami nem tudtok, hogy az ilyen mértékű energiakibocsájtás könnyedén lenyomozható egy hozzánk hasonló fejlettségű faj számára. Amikor elmentetek ők azt hitték, hogy kihaltatok, egyedül mi szereztünk tudomást sikeretekről, s legfőképpen titkunkká tettük azt. Féltünk, ha

szólunk nektek végzetes hibát követtek majd el. Ezért csak vártunk és reméltük, hogy sosem trétek vissza. De most már késő, tudják, hogy éltek és jönni fognak...

- Mégis kicsodák?
- Az általatok Árnvírusnak nevezett kórért felelős faj az, akiktől tartanotok kell. Most már jönni fognak, és nem nyugszanak addig, amíg az utolsó szálig ki nem pusztultok.
- Akkor segítetek. Azt mondtátok, hogy csak hasonló a fejlettségük, mint a tietek. Közös erővel talán...
- Mi megpróbáltuk feltartóztatni őket. Századokon át dacoltunk velük, amikor az Asgardok galaxisára törtek oly sok évezreddel ezelőtt. De nem nyerhettünk. Mi egy békés nép vagyunk, nem háborúra születtünk. Azelőtt ezredek ezredein át éltünk békében és gyarapítottunk más civilizációkat, a tietekkel és sok más néppel vállvetve.
- De hát mégis itt vagytok, ha akkor...
- Nekünk szerencsénk volt. Bár tudtuk, hogy messze a leghatalmasabbak vagyunk minden ismert faj közül, tudatában voltunk annak, hogy a kozmosz végtelen. Ezért sosem feledkeztünk meg arról a lehetőségről, hogy egy nap jöhet majd valaki, aki még nálunk is hatalmasabb. Ezért amikor jöttek, már felkészültünk az alkalomra, hogy egyszer és mindenkorra elhagyjuk az űr ezen részét, de még így is csak kevesen játunk sikerrel...
- De most mi is itt vagyunk, ketten...
- Túl kevesen, hogy segíthessünk. Ez a hajó, amit láttunk egyike az alig egy maroknyinak, melyekkel jelenleg rendelkezünk. Viszont ők... nekik több ezer van már, és egyre csak építik őket. Egy napig sem húznánk, s halálunk is értelmetlen lenne...
- Akkor mégis miért jöttetek?
- Hogy magunkkal vihessük népetek magvait. A hajóitok elférnek majd a mi csillaghajónk hangárában, és új otthonunkra kísérünk majd ahol újá... – ekkor azonban megszakadt az komcsatorna és a rejtélyes nép hajója egy szempillantás alatt tovatűnt a hipertérben.
- Most mégis mi történt – hitetlenkedett O’Neill. – Hova mentek?

A rejtelmes csillaghajó eltűnésével minden újonnan szerzett adat eltűnt róla a számítógépekből. A hídon történt események felvételei, hanganyaga, valamint a csillaghajót megörökítő összes létező kamera kép semmivé foszlott. Minden odalett, mi meggyőzhetne volna Truemant, a Tanácsot, vagy bárki mást O’Neill igazáról, ki utolsó lehetőleg hangoztatta azt, sosem adva fel...

S meglehet, sosem lelte meg e kérdésre a választ, nem is sejtette mi történt volna, ha a hajó csak egy pillanattal is tovább marad, vagy a köztudatban is bebizonyosodik a létezésük. Messze a naprendszerből, kívül minden érzékelő hatósugarából, amelynek a legcsekélyebb esélye is lett volna kiszűrni, egy hatalmas hajó szelte az űr végtelenét.

A vírus alkotóinak roppant csillaghajója volt ez, és ez pillanaton múlt csupán, hogy ne észleljék korábbi ellenségeik hajóját, amely csak néhány ezer méterrel volt nagyobb sajátjaiknál. S azokból már erekkel rendelkeztek, jelen pillanatban.

Két fekete köpenyt viselő alak volt látható annak egyik ablakán keresztül, ahogyan az egyik gázóriást figyelték. De közelebbről megnézve, nem is látszott más, csak maguk a köpenyek. Testük minden egyéb része tovatűnt öltözetük árnyékában.

Egyszer csak felszólalt az egyikük.

- Változott a terv.
- Valóban. Azonnal meg kell indítanunk az inváziót, még mielőtt túl erőssé válnának.
- Kizárt. Ők csak egy a sok közül, akiket eltörlünk majd, ha eljött az idő. Viszont ahhoz, még mindig több hajó kell.
- Ez estben nem most, de minél hamarabb.
- Megsürgetem a gyártást, ha maximalizáljuk a kohók teljesítményét, akár évezredekkel előrébb hozhatjuk az inváziót.

- Akkor tégy úgy. A Tau'rik most már nem menekülhetnek. Ha futni próbálnak az utolsó szálig is levadásszuk őket, ha pedig harcolnak, akkor is végzünk velük. **Ez a végétük...**

VÉGE